

PIERDOMENICO BACCALARIO
EDUARDO JÁUREGUI

İLLÜSTRASYONLAR: STEFANO TURCONI

ÇEVİRİ: SEDA ERSAVCI

KAYIP KİTAP AVCILARI - PETER PAN'IN İZİNDE
EDUARDO JÁUREGUI VE PIERDOMENICO BACCALARIO
İLLÜSTRASYONLAR: STEFANO TURCONI

Özgün ismi: El Cuento Más Maravilloso Jamás Escrito - El Libro Perdido
© 2015, Book on a Tree

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Atlantyca S.p.A. telif ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2016 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Seda Ersavcı
Editör: Seda Kostik
Özgün Tasarım: Ginevra Bernabò
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık
Kapak Uyarlama: Gökçe Türkel

ISBN: 978 605 4729 82 1

Baskı: Aralık 2016
Ertem Basım Ltd. Şti.
Nasuh Akar Mahallesi 25. Sokak No: 19
Balgat Ankara
Tel: (312) 640 16 23 Sertifika No: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4 D: 10, 34421 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Bu hikâyeyi ilk dinleyen kıza, Eva'ya.

*Hayatımız boyunca hepimizin başına
garip şeyler gelir.*

Peter Pan, James M. Barrie, 1911

BİRİNCİ BÖLÜM

EJDERHA AVCILARI

Alba ve Diego Barselona sokaklarında koşuyordu, ortaçağ şövalyeleri gibi dörtmala ilerlerken sırt çantaları omuzlarında zıp zıp zıplıyordu. Teyzeleri Beatriz'in kitapçısına giderken hayal ettikleri dünya tam da böyle bir yerdi işte: Zırlı şövalyeler, gizemli büyücüler, devler ve perilerle kaplıydı. Barrio Gótico'nun arnavutkaldırım sokakları maceralarla dolu hayalleri için eşsiz bir mekândı, yemyeşil bir avlunun kemeri altında ya da görkemli gargoylelerin gölgesinde durup bir düelloya tutuşmaya veya kendi uydurdukları sözcüklerle büyü yaparak birbirlerini kurbağa dönüştürmeye bayılıyorlardı. Yine de en çok ejderha avlamayı seviyorlardı.

Ne de olsa Barcelona bir ejderha şehriydi. Teyzeleri Bea'nın dediğine göre bu pullu yaratıkların en aşağı bin tanesi şehrin sokaklarını, meydanlarını ve caddelerini süslüyordu; dünyanın başka hiçbir şehrinde sayıları bu kadar çok değildi. Hiç şüphesiz haklıydı; bu, tam da Bea Teyze'nin bileceği türden bir şeydi. Belki çok azıcık abartıyor olabilirdi sadece. Ejderhalar gerçekten de her yerdedi; taştan yapıma kara gözleriyle kiliselerin ve Eski Şehir'in kulelerinden sizi izliyor, lambalara sarılmış duruyor, mermer çeşmelerde ağızlarından su püskürtüyor yahut şık kapı tokmaklarına dönüşmüş bekliyorlardı. Kolomb heykelinin çevresinde sekiz bronz ejderha vardı mesela, son derece ciddi bir ifadeyle kalkanlarını kuşanmış duruyorlardı. Alba ve Diego farklı farklı San Jordi heykellerinde yirmiden fazla ejderha saymıştı. Bu ejderha gezisinin en heyecan verici anlarından biriyse, Condes Otelinin

balkonlarında, tam bir ejderha istilasıyla karşılaşmaları oldu: Tek bir seferde koleksiyonlarına tam 556 ejder eklenmişti! Ama o kadar uzaklara gitmeye gerek yoktu aslında. Okullarının kapısından çıkıp da Bea Teyze'nin kitapçısına varıncaya kadar Alba ve Diego 39 ejderha görmüştü. Hemen her gün geçtikleri bir yoldu bu ve sayı, girdikleri sokaklara göre değişiyordu.

Eski katedralin arkasındaki dar bir sokağın ortasında durup, “Şurada bir tane var!” diye bağırdı Alba.

“Nerede?” diye sordu Diego şüpheli bir edayla arkasını dönerek. “Daha önce bu sokaktan milyonlarca defa geçtik ve hiç ejderha falan görmedik.”

“Bak, şurada, yukarıda, tam köşede!” Alba yükseklerde duran, kararmış bir gargoyleyi gösteriyordu. Sırt çantasını yere koydu ve çantasından kardeşinin daha iyi görebilmesi için bir dürbün çıkardı.

Alba'nın gözleri kartal kadar keskindi, hemen her zaman ejderhaları o buluyordu zaten. Hele de öyle çok görünür olmadıkları zaman; mesela Casa Batlló'nun çatısındaki renkli pulları ya da gotik kemerlere veya kraliyet kalkanlarına gizlenmiş ufacık ejderleri gören hep Alba oluyordu.

“O bir ejderha değil! Bir griffon,” diye isyan etti plastik, küçük, sarı dürbünle bakan Diego.

“Ne diyorsun sen ya?”

“Ne duyuyorsan onu işte.”

Ejderha, canavar ve genel olarak tüm fantastik yaratıklar konusunda Diego bir uzmandı. En azından öyle olduğunu göstermeye çalışıyordu.

“O halde söyle bakalım Bay Zeki, aralarındaki fark nedir?” diye sordu Alba at kuyruğu yaptığı kahverengi saçıyla oynayarak.

Diego, Alba'dan on ay küçüktü. Bu yüzden yaratıklar ya da herhangi başka bir konudaki üstünlüğü Alba'nın sinirine dokunuyordu.

“Griffonlar kartal kafalı ve kartal kanatlı olur, kuyruklarıyla ayaklarıysa aslan kuyruğu ve aslan ayağıdır. Bu gargoylenin gagası var bak...”

“O bir gaga değil!”

“Gaga ama eskimiş ve biraz yıpranmış, o yüzden pek belli olmuyor.”

“Saçmalık!”

“Hem kanatlarına baksana,” dedi, dürbünü kız kardeşine uzatarak. “Ejderhanınkiyle alakası yok. Bunların tüyleri var!”

Alba dürbünle taş yaratığa dikkatle baktı. Bunu kabul etmek sinirine dokunuyordu ama küçük kardeşi haklıydı. Uçları eski binanın duvarını işaret eden dik kanatlarında gerçekten de tüyler vardı. Belki şu da hakikaten bir gagaydı. Fakat henüz hatasını kabul etmeye hazır değildi.

“Neyse, başka bir gün karar veririz. Şimdi vaktimiz yok. Olası bir aday olarak kayda geçiriyorum.”

“Nasıl istersen,” dedi Diego ama pek de ikna olmuş değildi.

Alba sırt çantasından son ejderha defterini çıkardı; şehirdeki ejderhaları not aldıkları bir dizi defter tutuyorlardı. Defterin adı büyük harfle ve güzel bir el yazısıyla yazılmıştı:

Aragorn Krallığı’ndaki

Ejderha Şehrinin

Dev Sürüngenler Kataloğu

Hazırlayanlar: Alba ve Diego Castells

Neredeyse bütün kapağı kaplayan başlığın altında, köşeye sıkışmış bir şövalyenin kalkanına alev püskürten boynuzlu ve görkemli bir ejderha resmi vardı.

Alba’nın resmi daha iyi olduğundan tüm defterlerin kapağını o çizmişti, hatta sadece kapak çizmekle de kalmıyordu, gördükleri

tüm türleri deftere geçirmek, dış sayılarından tutun da derilerindeki pullara kadar, en ufak bir detayı atlamadan ejderlerin resmini çizmekle de yükümlüydü. Ağzı daha iyi laf yapan Diego ise bu sırada her ejderha için bir isim ve hikâye uyduruyordu. Güell Çiftliği'nin demir parmaklıklarında bekçilik yapan, dikenli kanadı ve sarmal bir kuyruğu olan o görkemli ejderhanın adı Felaketus Ejderus idi mesela. Diğerlerinin isimleri daha eğlenceliydi; mesela Casa de los Paraguas'ın köşesinde, havada kıvrılmış duran o şişko, renkli Çin ejderinin adı, arka patilerinde zümrüt yeşili bir yelpaze tuttuğundan Yelpazeli Çinli idi. Ateş Kralı, Kıvrık Kuyruk, Triplodocus: Diego'nun her biri için bir adı vardı. Condes Oteli'ndeki 556 küçük ejder hariç. Tek seferde bu kadar çok isim uydurmak onu aşırıyordu ve isim koymaktan kurtulma bahanesi olarak harika bir

hikâye uydurmuştu: Bebek ejderler, annelerini bulmak için oteli kuşatmışlardı. Daha yeni doğdukları için anneleri onlara henüz bir isim koymamıştı tabii ki!

Alba yeni bir sayfa açtı ve buldukları yeri not etti. Sonra da şu satırları yazdı:

Muhtemelen bir ejderha (ya da griffon). Düz, yatay kanatları olan taş bir gargoyle. Sınıflandırmayı gözden geçir.

“Hadi Alba, acele et... Bea Teyze bizi bekliyor. Kitap bugün çıkıyor. Bak sonra bize kalmayacak ha!”

“Biliyorum,” dedi her şeyi sırt çantasına tıkıştırırken dar sokakta koşmaya başlayan kız kardeşi, “peki ama bize bir tane ayırmayacak mıydı?”

“Öyle umuyorum ama ayırmazsa bu senin suçun olacak.” Diego Alba’yı geçti ve koşarken

eliyle yukarıyı işaret etti. “Hepsi de aptal bir griffon yüzünden!”

“*Muhtemelen* bir griffon. Sadece bir dakikamı aldı ...”

Bahsettikleri kitap sıradan bir kitap değildi. Okumak için sabırsızlandıkları bir kitaptı; üstelik sadece onlar değil, dünyadaki tüm çocuklar bu kitabı okumak için sabırsızlanıyordu. Gizemli bir kitaptı. Neredeyse hiç kimse ne konusunu ne de içindeki karakterleri biliyordu ve pek az kişi okuma ayrıcalığına erişmişti. Yazarı bile merak konusuydu. Adı Lucy Ferrier'di ama hiç kimse kim olduğunu, nerede yaşadığını ya da başka bir kitap yazıp yazmadığını bilmiyordu.

Tüm günü ellerinden düşürmedikleri Z-Game tabletlerinde oyun oynayarak geçiren okuldaki çocuklar hariç, kimse başka bir şey hakkında konuşmuyordu sanki. Tabii bir de

Alba ve Diego'nun böylesi eğlenceli şeylerden bahsedecek vakti olmayan, her daim çok meşgul annesi ve babası hariç. Fakat geriye kalan herkes, iyi bir kitap okumayı seven herkes, bu kitabı heyecanla bekliyordu. Korsanlarla, ejderhalarla, uzay gemileriyle, cücelerle dolu gerçek bir macera başlamak üzereydi sanki. Kısacası harika bir öyküde olabileceğini hayal ettiğiniz her şey vardı bu kitapta. Edebiyat öğretmenleri Bay Pampanas, bitme ihtimaline karşı tüm öğrencilerine kendileri için birer kitap ayırtmalarını tavsiye etmişti. Bea Teyze hafta sonu, kitap daha piyasaya çıkmadan, eline bir tane geçeceği sırrını vermişti onlara ve çocuk gibi heyecanlıydı. Haberlerde, reklam panolarında, televizyonda, her yerde bu kitap vardı. Bu pek de şaşırtıcı değildi aslında. Şimdiye kadar yazılmış en güzel öykü söz konusuydu çünkü!

Ünlü edebiyat eleştirmeni ve söyleşi programlarının bir numaralı konuğu Leo Gutenberg yazdığı bir eleştiri yazısında kitaptan alışılmadık bir övgüyle söz etmiş ve kitabı böyle tanımlamıştı. Bea Teyze'ye, "Bu sözler Leo Gutenberg'den geldiğine göre doğru olmalı," diyordu. Gutenberg dünyanın en inatçı ve en katı eleştirmeni olarak ün salmıştı, en meşhur yazarlar bile ondan korkardı. Gutenberg'in bir kitaba iki yıldız vermesi başarı sayılıyordu. Üç yıldız alan bir kitapsa bir anda popüler oluyordu. Dört yıldız alan romanların sayısı çok azdı ve sadece başyapıtlar bu ayrıcalığa sahip oluyordu. Gutenberg hiçbir kitaba beş yıldız vermemişti.

Bugüne kadar.

Bu yüzden arnavutkaldırım sokaklarda koşu koşu kitapçıya giderken ejderhalar ve griffonlar akıllarından tamamıyla çıktı. Artık sadece kitabı

okuyacakları anı düşlüyorlardı. Bea Teyze kitapçıya gelen ilk kitabı onlara vereceğini söylemişti. Bundan daha güzel bir hediye olabilir miydi?

Geniş bir caddede karşıdan karşıya geçmek üzere yeşil ışığın yanmasını beklerlerken, “Sana komik bir şey söyleyeyim mi?” dedi Alba. “Kitabın adını hatırlayamıyorum. Bin defa gördüm ama unuttum gitti...”

“Komikmiş gerçekten de! Mankafa!” Diego soluklanmak üzere ellerini dizlerine dayayarak güldü. Fakat hemen sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Ee, adı ne, söylesene,” dedi Alba.

“Şey...” Diego doğrulup başını kaşdı. Nereyse kıpkırmızı olmuştu.

“Sen de unuttun...” dedi Alba, ağzı açık kalmıştı.

“Hayır, hayır,” dedi Diego başını iki yana sallayarak.

“Evet! Unuttun işte!” diye bağırdı Alba elini kardeşinin başına götürüp saçını karıştırarak. “Kuş beyinli kimmiş söyle bakalım.”

“Unutmadım işte!” dedi kardeşinin saldırısından kaçıp onun at kuyruğunu çekiştirerek karşı atağa geçen Diego. “Adı... şey... Bilmem kimin maceraları... Bilmem ne maceraları... Yok, yok... Gizemli... bilmem ne...”

“Uydurma!” dedi kahkahalara boğulan Alba. “Alakası yok.”

“Hayır, böyle bir şeydi,” dedi diğeri, elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak.

Fakat işin aslı, en ufak bir fikri yoktu. Bu da çok tuhaftı çünkü Diego'nun, özellikle kelimeler söz konusuysa, çok güçlü bir hafızası vardı. Alba'nın görsel hafızası daha kuvvetliydi, aylar önce gördüğü bir şeyi aklından çizebiliyordu, buna karşılık Diego isimler konusunda çok iyiydi: Hobbit'teki üç trolün adını

(Tom, Bert ve William Huggins) ya da Mars'ın iki uydusunu (Phobos ve Deimos), hatta başka kimsenin bilmediği Huayangosaurus veya Agujaceratops gibi birbirinden tuhaf dinazor isimlerini hiç unutmuyordu. Fakat bu kez yazarın adından, yani Lucy Ferrier'den, başka bir şey hatırlayamıyordu.

“Büyülü bir şey değil miydi?” diye sordu Alba. “Yoksa büyük bir şey miydi? Buldum: Büyücü! Ya da öyle bir şey işte... Dilimin ucunda da bir türlü söyleyemiyorum...”

“Yedi büyücünün maceraları?” diye sordu Diego.

“Hayır, hayır.”

“Büyük macera?”

“Hayır, alakası yok!”

“Büyülü maceralar?”

“Macera falan değil!”

“Macera işte!”

“Hayır, değil!”

“Bahse var mısın?” Diego kaşlarını kaldırdı ve avuçlarını ovuşturdu.

“Güzel,” dedi Alba, gülümseyerek. “Şuna ne dersin: Adını ilk hatırlayan kitabı da önce okur!”

Elini Diego'ya uzattı. Kardeşi bir an tereddüt etti, başını kaşıyıp sanki yoldan geçenlerden biri kendisine ipucu verebilirmiş gibi sağa sola baktı. Kitabın başlığının aklının bir köşesinde olduğunu biliyordu, tek yapması gereken hatırlamaktı işte. Ama neydi ki? Bu gerçekten sinir bozucu bir durumdu. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemiştir.

Ama artık geri adım atamazdı. Bahse girmek de nereden çıkmıştı şimdi? Alba'ya elini uzatmadığı sürece yenilmiş sayılacaktı ve böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Risk almalıydı.

“Tamam,” dedi kardeşinin elini sıkarak. “Kitabın başlığında ‘Macera’ sözcüğü geçiyorsa ilk ben okuyacağım.”

“Geçmiyorsa ben,” diye ekledi Alba.

Ellerini çektiler ve bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ama bu çok kısa sürdü çünkü tam o sırada yeşil yandı.

Şimdiye kadar yazılmış en güzel öykünün başlığını öğrenmek üzere koşa koşa karşıya geçtiler.